

Riudomencs a temps parcial

Es diuen Ali, Mohamad, Musa, Mustafà, Said... Venen de terres del sud, d'allà des d'on a vegades arriben càlides i polsoses brises saharianes que qualche vegada han deixat la petjada de llur pas damunt els cotxes aparcats a la intempèrie. Són joves, bruns, de pèl errissat i negre. Malviuen generalment en barraques o en masos sovint mal condicionats. S'adapten més o menys ràpidament als hàbits gastronòmics i alguns costums nostrats, per bé que compleixin puntualment amb llurs obligacions coràniques, mengin cuscús i beguin alcohol de dàtil de tant en tant. Són educats, respectuosos, cauts, porucs.

Què fan aquí? Treballen? Diuen que van molt bé, que ho fan tot, són de confiança i poc exigents. Alguns han vingut fins i tot amb referències de treballs anteriors de l'empori agrícola del Maresme o dels Països Baixos i que en pic n'ha arribat un a un lloc determinat, com succeeix en el principi dels vasos comunicants o en l'osmosi, comença a moure's per situar altres companys del seu clan en el mateix municipi o els seus encontorns. L'ur objectiu és molt clar: treballar molt i dur, cobrar menys i estalviar tot allò que sigui possible per tornar al seu país per casar-se bé, per muntar un basar o bé un altre tipus de comerç i accedir a una posició socioeconòmica que mai

abans d'aquesta emigració se'ls hauria pogut ecudir d'aconseguir. Per això són callats, reservats, introvertits, porucs.

Es curiós com els pactes tàcits poden funcionar entre les diverses parts implicades sense disposicions legals farragoses que podrien anorrear en moltes ocasions els acords assolits. Els magrebins volen treball i diner; els empresaris volen mà d'obra més barata que l'autòctona, que treballi bé i sigui socialment i laboral dòcil; molts aturats no volen deixar de ser-ho o bé no els agrada fer quelcom de diferent d'allò que consideren que saben fer; l'administració no vol mals trànguls, teòricament exigeix un contracte de treball i, si aquest no es posseeix, aplica simplement i pura la llei d'estrangeria, aprovada fa poc a les Corts. En certs casos inclús l'administració ha recorregut als serveis d'aquest col·lectiu.

La resta de la societat, poc vinculada amb aquesta temàtica, contempla aquestes persones com si fossin una nota de color a la grisor diària, una nota folklòrica enmig del concert desafinat de la quotidianitat o si més no com a subjectes mereixedors d'evangèlica caritat i compassió o d'algun tipus de programa social. Conceptes carrinclons que defugeixen la profunda responsabilitat que existeix en aquesta situació i tantes altres de semblants.